

somhed, i 1906 var Tallet steget til 315 000 og i 1914 til 350 000. Senere foreligger der ikke statistiske Oplysninger, men der kan ikke være Tvivl om, at det, hvis vi kunde opgøre Tallet pr. Dato, vilde være langt over 400 000 Mænd og Kvinder over 14 Aar, der er beskæftigede i industriel Virksomhed. Hvor kan nu nogen tro, at det er muligt at se bort fra dette, at lade, som om den Udvikling ikke behøvede at vedkomme os? Vi er nødsaget til for Landets Fremtids Skyld at træffe de nødvendige Foranstaltninger til, at Industrien her i Landet kan holde sig oppe.

Jeg saa forleden Dag en Kronik i „Politiken“, skrevet af et tidligere Medlem af dette Ting, Hr. Asger Karstensen, paa Grundlag af et Foredrag, han havde holdt i Studentersamfundet. Jeg læste deri, at Hr. Karstensen mente, at Industrien halvvejs var noget Djævelskab, som Danmark skulde se at blive kvit; den havde ingen Betydning; det, der havde Betydning, var Landbrug, Haandværk, Handel og Skibsfart. Det var meget interessant at læse, at han tog Haandværk med. Som om noget Menneske vilde være i Stand til at drage et Skel mellem Haandværk og Industri, navnlig efter de sidste 10 Aars Udvikling! Men for øvrigt er det en fuldstændig Umulighed at tro paa, at Vanskelighederne var overstaaet for Danmark i Forhold til Udlandet, hvis man saa bort fra Industrien og kun havde Haandværket tilbage. En saadan Opfattelse vidner om en sørgelig Mangel paa Forstaaelse af vore økonomiske Forhold og af, hvorledes Erhvervenes Struktur i Virkeligheden er her i Landet. Erhvervene er et samlet Hele; det gaar aldeles ikke an at pille nogen enkelt Del ud deraf og sige: Naar vi blot er af med den Del, gaar det godt for de andre. Det er en fuldkommen Misforstaaelse.

At det vil være overordentlig vanskeligt at faa Forholdene tilrettelagt igen, saaledes at vi kan siges at være nogenlunde paa ret Køl, er uomtvisteligt; men vi har for vort Lands Vedkommende, hvad jeg har haft Lejlighed til at sige ogsaa i dette Ting, fremfor andre Lande den Fordel, at vor industrielle Udvikling i det store og hele er gaaet i den Retning, at vi vil forsyne os selv med de Varer, som vi har Brug for, og som vi ellers maa købe fra Udlandet. Det er kun en ringe Del af vor industrielle Produktion, der er baseret paa Eksport. Jeg haaber, at denne Del kan blive større med Tiden, jeg haaber, at det kunde blive muligt for vor Industri ogsaa at gøre Erobringer paa Verdensmarkedet og

komme ud med sine Produkter. Vi er allerede derude med adskillige Produkter og konkurrerer med Fordel. Den høje Kultur som danske Arbejdere og dansk Foretagsomhed har i Sammenligning med andre Lande, gør det overmaade rimeligt at antage, at vi ogsaa i Fremtiden kan komme ud med vore Industriprodukter, som vi har kunnet gøre det hidtil, maaske endog i højere Grad.

Jeg bebrejder det konservative Folkeparti, at det ikke har kunnet tage sig sammen til at sige Regeringen et borgerligt Ord i dette Spørgsmaal. Det har det konservative Folkeparti hidtil ikke gjort; derom vidner navnlig de sidste Dages Begivenheder. Naar de industrielle Vanskeligheder i vort Land i Øjeblikket er saa store, som de er, og naar det overhovedet har været muligt for det ærede Medlem Hr. Pinstrup at holde en saa udfordrende Tale som den, han holdt i Aftes, og oven i Købet, i hvert Fald til at begynde med, give det Udseende af, at han talte paa Venstres Vegne, er det, fordi det konservative Folkeparti har stillet sig overmaade lunkent overfor hele Erhvervskrisen.

Den konservative Rigsdagsgruppe mandede sig, da det ærede Medlem Hr. Holstein stillede sin Dagsorden i Slutningen af forrige Rigsdagssamling, op til at sige til Regeringen, at nu maatte man gennemføre en Importregulering. Da var det en Nødvendighed at sige det, og Regeringen bøjede sig ogsaa straks. Men Regeringens Tilslutning til det Krav, der blev fremsat af det konservative Folkeparti, var jo ikke ærligt ment. Dagen efter angreb Venstrepresen Landet over det foretagne, og Regeringen stillede sig paa en saadan Maade, at man kunde sige sig selv, at dette Forsøg, som man her foregav at ville gøre for at prøve, om det var muligt at gaa den Vej, i Virkeligheden skulde mislykkes. Regeringen fremkaldte ved sin Holdning selv Indsigelsen fra Udlandet.

Det ærede Medlem Hr. Rode sagde forleden Dag, og han har sagt det tidligere, at en Importregulering i dette Land ikke var mulig, medmindre alle fire Partier i Rigsdagen billigede den og sluttede sig til den. Jeg kan ikke helt erkende Rigtigheden heraf, derimod er det uomtvisteligt, at en Importregulering ikke er mulig, medmindre Regeringen helt og fuldt gaar med til den, men det har hidtil den nuværende Regering ikke villet. Det er meddelt uimodsaagt, at til sidst var der kun tre Medlemmer af Regeringen, der var Tilhængere af Importreguleringens Opret-